

Arrest

nr. 75 121 van 14 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Bosnische nationaliteit te zijn, op 18 november 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 december 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 14 januari 2011 toe op Belgisch grondgebied en dienden diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 25 oktober 2011 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen welke luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma geboren in Mostar en afkomstig uit Sarajevo. U beschikt over de Bosnische nationaliteit. U heeft een relatie met F.(...) S.(...) (O.V. 6.752.422), een Roma vrouw met de Servische nationaliteit. Jullie woonden samen in Sarajevo. Aanvankelijk woonde u samen met uw ouders in Sarajevo, maar na het overlijden van uw vader ging u apart wonen met F.(...). Uw moeder hertrouwde en u heeft geen enkel contact meer met haar. U beschikte echter niet over een woning en u kon er geen huren. Jullie betrokken dan illegaal een leegstaande woning, maar werden verjaagd door de politie, na klachten van burens. In het totaal woonden jullie zo op vier verschillende adressen in Sarajevo. Toen uw partner zwanger was van uw zoon E.(...) raakte ze gewond doordat jullie hardhandig door de politie werden buiten gezet. Uw zoon E.(...) zou nu een deuk hebben in zijn schedel. Toen jullie enkele maanden voor jullie vertrek naar België nogmaals buiten gezet werden vergat u uw identiteitskaart. Uit tijdsgebrek ging u het verlies van uw identiteitskaart niet aangeven, en vroeg u geen nieuwe aan. Ook werd u op straat geslagen en geschopt door de politie wanneer u papier en karton ging verzamelen met een karretje. Dit gebeurde meermaals. U diende geen klacht in tegen de politie en informeerde evenmin naar mogelijkheden om sociale huisvesting te krijgen. U verklaarde ook dat u en uw partner niet officieel konden trouwen in Bosnië. U reisde één keer naar Servië met uw partner maar u kon zich daar, als Roma uit Bosnië, niet registreren. Bovendien konden jullie er evenmin officieel huwen. Na jullie terugkeer bleek uw partner haar identiteitskaart verloren te zijn. Ze zou deze hebben achtergelaten op de bus. Verder beschikte u in Bosnië niet over een ziekteverzekering en toen u uw dochter op vierjarige leeftijd wou inschrijven op school werd dit geweigerd. Op een dag ontmoette u een man genaamd Mickey op straat in Sarajevo. U vertelde hem over uw problemen en hij beloofde u te helpen. Hij nam ook een kopie van uw documenten. U voegde verder toe dat de broer van uw partner in Servië het slachtoffer werd van een woningbrand. Uiteindelijk besliste u om samen met uw gezin naar het buitenland te vluchten. Jullie reisden illegaal naar België en op 14 januari 2011 diende u een asielaanvraag in. U beschikt over een geboorteakte dd. 21 december 1998, een geboorteakte dd. 21 oktober 2010, een nationaliteitsattest, de geboorteaktes van uw kinderen D.(...), E.(...) en B.(...), de overlijdensakte van uw vader afgeleverd door de kliniek voor longziekten en tbc in Sarajevo dd. 7 maart 2009, en een kopie van het verlopen rijbewijs van uw vader.

B. Motivering

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw illegale reisweg van Bosnië naar België. Sinds december 2010 kunnen inwoners van Bosnië visumvrij naar de Europese Unie reizen. Staatsburgers van Servië kunnen dit sinds december 2009. Het is dan ook niet aannemelijk dat u een beroep deed op het duurdere illegale circuit terwijl u als Bosnisch staatsburger legaal naar België kunt reizen. Als verklaring hiervoor stelde u dat u geen Bosnisch paspoort kon aanvragen omdat u niet over een identiteitskaart beschikte. U zou deze immers enkele maanden voor uw vertrek in Bosnië verloren zijn. Uit tijdsgebrek (u moest zich immers bezighouden met uw kinderen), liet u na om een nieuwe aan te vragen (CGVS III, p. 2 en 3). Bovenstaande uitleg houdt echter geen steek. Bevreemdend is ook dat uw partner evenmin beschikt over een identiteitskaart. Ze zou deze eveneens enkele maanden voor jullie vertrek verloren zijn. Volgens u is ze deze vergeten in een bus (CGVS III, p. 3). Bovenstaande doet het vermoeden rijzen dat u uw origineel paspoort en de paspoorten van uw echtgenote en uw kinderen achterhoudt, hetgeen de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig op de helling zet. Vervolgens dient gewezen te worden op enkele ernstige tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw partner, tussen uw eigen opeenvolgende verklaringen en tussen uw verklaringen en de inhoud van de door u neergelegde documenten. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u enkel dat niet u officieel kon huwen met uw partner. Toen u er gevraagd werd of u problemen had gekend met de autoriteiten of medeburgers antwoordde u ontkennend. U gaf er ook aan geen moeilijkheden van algemene aard te hebben ondervonden in uw land van herkomst (DVZ vragenlijst p. 2 vragen 4, 5 en 8). Uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken staan dan ook volledig haaks op uw bewering als zou u meermaals verjaagd en mishandeld zijn door de politie in Bosnië (CGVS III, p.). U verklaarde dat u de kans niet kreeg om dit te vertellen (CGVS II, p.4), hetgeen niet als uitleg kan worden weerhouden gezien bovenvermelde vragen u expliciet werden gesteld. Verder verklaarde u dat u tot uw vertrek naar België samen met uw partner in vier verschillende leegstaande huizen zou gewoond hebben. De politie zou jullie vier keer hebben buitengezet na klachten van burens (CGVS III, p. 3 en 4). Uw partner verklaarde echter dat jullie samen in ongeveer twintig verschillende huizen in Sarajevo gewoond hebben alvorens naar België te komen. Ze beweerde ook dat jullie uit alle twintig woningen door de politie werden buitengezet (CGVS partner, p. 9). Toen u er op gewezen werd dat de verklaringen van uw partner niet overeenstemmen met die van

u antwoordde u dat zij niet geschoold is en weinig buitenkwam, hetgeen bezwaarlijk als uitleg kan worden aanvaard (CGVS III, p. 4). Voorts verklaarde u verschillende keren dat **u uw ouderlijke woning verliet na de dood van uw vader** (CGVS III, p. 2). Omdat u geen andere woning had verbleef u **sindsdien in leegstaande huizen** en dit volgens u vanaf 2007-2008 (CGVS I, p. 2 en CGVS III, p. 2). Zowel u als uw partner verklaarden dat jullie door de politie uit een leegstaande woning **verjaagd werden toen uw partner zwanger was van jullie zoon E.(...)** die geboren werd op **17 augustus 2007**. Jullie werden toen geboeid en uw vrouw werd geduwd waardoor ze gewond raakte (CGVS III, p. 6). Uit de door u neergelegde overlijdensakte van uw vader afgeleverd door de kliniek voor longziekten en tbc in Sarajevo op 7 maart 2009 blijkt echter dat hij **pas op 7 maart 2009 is overleden**. Gelet op bovenstaande kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaringen. De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uw identiteitsgegevens, nationaliteit, en de dood van uw vader worden immers niet betwist. Tot slot dient opgemerkt te worden dat ik ten aanzien van uw partner, F.(...) (...), eveneens een weigeringsbeslissing heb genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van tweede verzoekster:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma vrouw afkomstig uit Nis (Servië). U beschikt over de Servische nationaliteit. U heeft een relatie met S.(...) S.(...) (O.V. 6.752.420), een Roma afkomstig uit Bosnië. U woonde samen met hem in Sarajevo. U was niet officieel geregistreerd in Bosnië en u kon er niet officieel trouwen met S.(...). Jullie hadden geen woning in Bosnië en jullie trokken van de ene leegstaande woning naar de andere. Jullie werden telkens door de politie verjaagd, en dit wel twintig keer. Jullie werden slecht behandeld door de politie en één keer werd u geduwd en raakte u gewond. U was toen zwanger van uw zoon E.(...). Een jaar na de geboorte van E.(...) knipte u zijn haren en ontdekte u dat zijn hoofd is misvormd. Daarnaast werd uw partner meerdere keren op straat lastiggevallen door de politie, geslagen en meegenomen naar het politiebureau. U reisde wel met uw partner naar Servië om daar documenten af te halen om officieel te kunnen trouwen. Het was echter niet mogelijk om deze documenten meteen te verkrijgen en onderweg verloor u uw Servische identiteitskaart. Hierdoor kon u niet meer vanuit Bosnië naar Servië reizen. Verder hadden jullie in Bosnië geen ziekteverzekering en beschikten jullie niet over voldoende financiële middelen om in jullie levensonderhoud te voorzien. Daardoor kon u ook uw zoon E.(...) niet laten onderzoeken in Bosnië. U verklaarde niet naar Servië te kunnen terugkeren omdat u daar evenmin over voldoende bestaansmiddelen beschikt, uw partner daar niet kan verblijven, en jullie er evenmin officieel kunnen huwen. U voegde toe dat uw broer Alia vermoord is en dat uw andere broer Y.(...) zwaargewond in het ziekenhuis ligt nadat zijn woning in Servië in brand vloog. U zou dit in België in een artikel op het internet hebben gelezen. Uiteindelijk besliste u om samen met uw partner en kinderen naar het buitenland te vluchten. Jullie reisden illegaal naar België waar u op 14 januari 2011 een asielaanvraag indiende. U beschikt over een geboorteakte dd. 8 januari 2007, een geboorteakte dd. 29 februari 2008, een nationaliteitsattest, de geboorteaktes van uw kinderen D.(...), E.(...) en B.(...), het nationaliteitsattest van B.(...), en documenten waaruit blijkt dat uw zoon E.(...) in België naar een pediatr is doorverwezen.

B. Motivering

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw illegale reisweg van Bosnië naar België. Sinds december 2009 kunnen inwoners van Servië visumvrij naar de Europese Unie reizen. Staatsburgers van Bosnië kunnen dit sinds december 2010. Het is dan ook niet aannemelijk dat u een beroep deed op het duurdere illegale circuit terwijl u als Servisch staatsburger legaal naar België kunt reizen. Als verklaring hiervoor stelde u dat u geen paspoort kon aanvragen omdat u niet over een identiteitskaart beschikte. U legde echter tegenstrijdige verklaringen af over het tijdstip waarop u uw identiteitskaart verloren zou zijn. Aanvankelijk beweerde u dat u deze een maand voor uw vertrek naar België verloren had op straat of op de bus (CGVS, p. 4). Daarna verklaarde u dat u uw identiteitskaart reeds een drietal jaren geleden was verloren, namelijk toen u zwanger was van uw zoon E.(...) (CGVS, p. 6 en 7). Bevreemdend is ook dat uw partner evenmin beschikt over een identiteitskaart. Hij zou deze enkele maanden voor jullie vertrek verloren zijn. Volgens u is hij deze vergeten toen jullie verjaagd werden uit jullie woning (CGVS, p. 6). Bovenstaande doet het vermoeden rijzen dat u uw origineel paspoort en de paspoorten van uw echtgenote en uw kinderen achterhoudt, hetgeen de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig op de helling zet. Vervolgens dient

gewezen te worden op enkele ernstige tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw partner, tussen uw eigen opeenvolgende verklaringen en tussen uw verklaringen en de inhoud van de door uw partner neergelegde documenten. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u enkel dat niet u officieel kon huwen met uw partner en dat jullie geen eigen woning hadden waardoor jullie in iemand anders zijn huis moesten wonen. Verder verwees u naar jullie slechte financiële toestand. Toen u er gevraagd werd of u problemen heeft gekend met de autoriteiten of medeburgers antwoordde u ontkennend. U gaf er ook aan geen moeilijkheden van algemene aard te hebben ondervonden in uw land van herkomst (DVZ vragenlijst p. 2 vragen 4, 5 en 8). Uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken staan dan ook volledig haaks op uw bewering als zouden u en uw partner meermaals verjaagd zijn en mishandeld zijn door de politie in Bosnië (CGVS, p. 9). U verklaarde dat u de kans niet kreeg om dit te vertellen omdat men u zei dat u alles in het kort moest vertellen (CGVS, p. 9 en 10), hetgeen niet als uitleg kan worden weerhouden gezien bovenvermelde vragen u expliciet werden gesteld. Verder verklaarde u dat u tot uw vertrek naar België samen met uw partner in een twintigtal verschillende leegstaande huizen zou gewoond hebben. De politie zou jullie twintig keer hebben buitengezet (CGVS, p. 9). Uw partner verklaarde echter dat jullie slechts in vier verschillende woningen verbleven hadden alvorens naar België te komen. Hij stelde ook dat jullie in het totaal slechts vier keer door de politie uit een woning werden gezet (CGVS partner III, p. 3 en 4). Voorts verklaarde uw partner verschillende keren dat hij zijn ouderlijke woning verliet nav de dood van zijn vader (CGVS partner III, p. 2). Omdat hij geen andere woning had verbleven jullie sindsdien in leegstaande huizen en dit volgens hem vanaf 2007-2008 (CGVS partner I, p. 2 en CGVS III, p. 2). U bevestigde dat uw partner twee jaar geleden nav de dood van zijn vader apart is gaan wonen van zijn familie (CGVS, p. 3). Zowel u als uw partner verklaarden dat jullie door de politie uit een leegstaande woning verjaagd werden toen u zwanger was van jullie zoon E.(...) die geboren werd op 17 augustus 2007. U werd hierbij geduwd, viel op uw buik waardoor u gewond raakte (CGVS, p. 5 en CGVS partner III, p. 6). Uit de door uw partner neergelegde overlijdensakte van zijn vader afgeleverd door de kliniek voor longziekten en tbc in Sarajevo op 7 maart 2009 blijkt echter dat hij pas op 7 maart 2009 is overleden, en dus nog in leven was toen u zwanger was van E.(...). Tot slot is het uiterst bevreemdend dat u als analfabete die nooit naar school zou geweest zijn er in geslaagd bent om een artikel te vinden op het internet over uw broer die verbrand zou zijn en dat u dit ook zelf kon lezen. Als verklaring hiervoor stelde u dat u toen u klein was een boek had geleend van een vriendin die u geholpen had om te leren lezen, hetgeen bezwaarlijk als aannemelijke uitleg kan worden aanvaard (CGVS, p. 12). Gelet op bovenstaande kan er geen enkele geloof worden gehecht aan uw verklaringen. De door u neergelegde documenten bevestigen enkel uw nationaliteit en identiteit en deze van uw kinderen. Deze gegevens worden niet betwist. Dat uw zoon E.(...) op vraag van uw partner naar een pediatre is doorverwezen staat evenmin ter discussie. Tot slot dient toegevoegd te worden dat ik ten aanzien van uw partner S.(...) S.(...) (O.V. 6.752.420) eveneens een weigeringsbeslissing heb genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 149 van de Grondwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Daarnaast zou er volgens hen een schending plaatsgevonden hebben van artikel 3 van het Koninklijk Besluit van 7 mei 2008 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (KB van 7 mei 2008). Tenslotte voeren verzoekers zowel een schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, als een schending van de rechtszekerheid en het gelijkheidsbeginsel. De motivering van het Commissariaat-generaal is volgens verzoekers ontoereikend, zowel in feite als in rechte omdat een aantal kapitale, en humanitair zeer zwaarwichtige elementen hetzij over het hoofd gezien werden of minstens buiten beschouwing werden gelaten. Verzoekers benadrukken dat zij het voorwerp van onmiskenbare discriminatie en algehele maatschappelijke uitsluiting zijn. Ze worden constant bedreigd en er wordt ook gewelddadig opgetreden tegen hen, precies door degene die hen rechtsbescherming zouden moeten bieden, met name de politiediensten. Volgens verzoekers is de motivering eenzijdig en onvolledig. Er werd in één enkele richting gezocht, namelijk vanuit het standpunt om deze aanvraag af te wijzen, zodat de beleidsdoelstelling zou kunnen worden bereikt. Verzoekers herinneren de Raad eraan dat dergelijke procesvoering quasi geheel vreemd is aan de bedoeling van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen,

ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag). Er wordt verondersteld dat elementen “à décharge” ook zouden worden onderzocht, teneinde tot een objectieve en onpartijdige beoordeling van de aanvraag te kunnen komen. Volgens verzoekers baseert het Commissariaat-generaal zich op loutere hypothesen en veronderstellingen, zoals de vaststelling dat verzoekers hun paspoorten zouden achterhouden, waardoor er niet aan de motiveringsplicht werd voldaan.

2.2. De Raad stelt vast dat verzoekers nalaten aan te tonen op welke wijze artikel 3 van het KB van 7 mei 2008 geschonden is. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr. 165.291). Verzoekers tonen evenmin aan op welke wijze de rechtszekerheid en het gelijkheidsbeginsel geschonden zouden zijn. Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

2.3. Het middel faalt verder naar recht voor zover daarin de schending van artikel 149 van de Grondwet wordt aangevoerd. Dit grondwetsartikel betreft immers de jurisdictionele motiveringsplicht die niet van toepassing is op de administratieve rechtshandeling die het voorwerp van onderhavig beroep uitmaakt. De schending van artikel 149 van de Grondwet kan derhalve niet dienstig worden aangevoerd.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen bevat waarop ze gesteund is. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.5. De bestreden beslissingen waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, zijn vooreerst gestoeld op de vaststelling dat er geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers' illegale reisweg van Bosnië naar België aangezien de visumplicht voor Bosniërs in december 2010 werd afgeschaft. Er rijst tevens een vermoeden dat verzoekers hun paspoorten achterhouden, hetgeen de algemene geloofwaardigheid van het relaas op de helling zet. Daarnaast wijst het Commissariaat-generaal op ernstige tegenstrijdigheden en anachronismen in de verklaringen van verzoekers omtrent hun beweerde problemen met de Bosnische politie waardoor geen enkel geloof gehecht kan worden aan hun verklaringen.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoekers niets inbrengen tegen de vaststellingen van de commissaris-generaal en niet in het minst trachten om de manifeste tegenstrijdigheden te weerleggen of te verklaren. Verzoekers beperken zich enkel tot een algemeen betoog over discriminaties die plaatsvinden tegenover de Roma. Verzoekers' blote beweringen over de algehele maatschappelijke uitsluiting van de Roma volstaan echter niet om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico bestaat op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging of dit reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.7. Elke asielaanvraag dient individueel te worden onderzocht waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Uit de hierboven weergegeven samenvatting van de bestreden beslissingen, blijkt duidelijk dat de asielaanvraag van verzoekers individueel werd onderzocht. Verzoekers' kritiek dat het Commissariaat-generaal in één enkele richting zou hebben gezocht, mist feitelijke grondslag. Verzoekers geven immers geen enkel concreet voorbeeld van een incorrecte beoordeling van hun verklaringen of van een element dat over het hoofd werd gezien.

2.8. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van het asielrelaas, kunnen verzoekers zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat ze in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou

lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partijen brengen geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in hun land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.9. Met betrekking tot de documenten, oordeelde het Commissariaat-generaal in de bestreden beslissing dat deze niets wijzigen aan de vaststellingen, aangezien de erin vervatte identiteitsgegevens niet betwist worden. Verzoekers' bewering uit hun 'probleemstelling' dat deze documenten niet besproken werden, mist dus feitelijke grondslag.

2.10. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN